

Arrest

nr. 216 347 van 4 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, Dargin van origine, en geboren te zijn in het dorp Novo Dmitrievka gelegen in het district Tarmovskiy, Republiek Dagestan, Russische Federatie. In 2003 bent u als kind samen met uw ouders en uw drie jongere broers naar Moskou verhuisd. Uw ouders waren niet gelovig. In 2009 bekeerde u zich op achttienjarige leeftijd tot de islam. U ging naar verschillende moskeeën in Moskou, maar u was van mening dat de personen die daar samenkwamen niet de ware islam aanhingen. U beschouwde zichzelf wel als een echte moslim die maar in één god gelooft en de soenna volgt. In 2010 leerde u op café een zekere A. M. (...) kennen met wie u over uw geloofsopvattingen kon praten en die hierover ook dezelfde mening had als u. U ontmoette deze persoon wekelijks bij hem thuis

om samen te bidden en over geloofszaken te praten. Vanaf 2013 nam een zekere Ab. (...) eveneens deel aan deze bijeenkomsten. In mei of juni 2015 ging u samen met Ab. (...) naar zijn familie in de provincie Ulianovsk, omdat hij u wilde voorstellen aan een meisje met wie u zou kunnen huwen. Toen u daar samen met Ab. (...) op een middag uit een winkel kwam, werden jullie op de parking tegengehouden door enkele mannen die uit een minibus sprongen. Ze sloegen jullie en namen jullie vervolgens geboeid mee. U vernam dat deze personen FSB-medewerkers waren. Op een onbekende plaats werd u ondervraagd over uw geloofsovertuiging en uw activiteiten. De FSB-medewerker die u ondervroeg beschuldigde u ervan een wahabiet te zijn en zei dat u gevangenisstraf riskeerde. U werd gedwongen om een valse bekentenis ondertekenen. Daarop zette de FSB-medewerker u onder druk om als informant voor hen te werken. U stemde hiermee in. Bij uw vrijlating 's avonds kreeg u een telefoonnummer mee waarop u moest bellen na uw terugkeer in Moskou om verdere instructies van hen te krijgen. Ab. (...) werd op hetzelfde moment vrijgelaten en jullie keerden samen terug naar zijn ouderlijk huis. Toen jullie daar aankwamen, waren FSB-medewerkers bezig met een huiszoeking. Ze namen enkele religieuze boeken in beslag. De volgende dag vertrokken jullie terug naar Moskou. Ab. (...) vertelde u dat hij al eerder werd aangehouden. Toen u hem vertelde dat u een document had ondertekend en de FSB-medewerkers had verteld over jullie ontmoetingen in het appartement van A. M. (...), werd hij kwaad. Hij zei dat hij geen contact meer met u wilde hebben. Toen u thuiskwam, vertelde u alles aan uw vader. Uw vader raadde u aan om de FSB-medewerker niet te contacteren en onmiddellijk onder te duiken in jullie huis in Makhachkala in Dagestan waar uw moeder op dat moment de zomer doorbracht met uw twee jongste broers. Eind 2015 keerde u terug naar Moskou. Uw vader zorgde ervoor dat u bij een kennis van hem, een zekere An. (...), kon gaan wonen. In februari 2016 begon u te werken voor An. (...) die een bedrijf in gsm-accessoires had. In juli 2017 vertrok u opnieuw naar Makhachkala op familiebezoek. An. (...) kwam u daar ook opzoeken. Toen jullie samen met de wagen door de stad reden, deed een politiewagen jullie stoppen. Jullie moesten meegaan naar het politiebureau. Er werden foto's van jullie gemaakt. U werd ondervraagd door een FSB-medewerker. U zag dat hij de betekenis die u vroeger ondertekend had bij zich had. U probeerde nog te ontkennen dat u ooit in Ulianovsk geweest was, maar de man was ervan op de hoogte dat u hen toen na uw vrijlating niet meer gecontacteerd had. Toen de man de kamer verliet, werd u door twee andere FSB-medewerkers in elkaar geslagen. Daarna werd u vrijgelaten. De FSB-medewerker die u ondervraagd had zei dat hij u zou opbellen en dat u deze keer wel met hen moest samenwerken. U keerde terug naar Moskou en dook onder bij An. (...). Uw vader begon onmiddellijk uw vertrek te regelen. In augustus 2017 vielen FSB-medewerkers het huis van uw vader in Moskou binnen op zoek naar u. Uw vader en uw oudste broer werden meegenomen voor ondervraging. Op 12 november 2017 vertrok u met de wagen onder begeleiding van twee smokkelaars naar België. U kwam op 14 november 2017 in België aan en op 27 november 2017 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw intern paspoort en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde de Russische Federatie ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten die u ervan verdachten een wahabiet te zijn. U werd twee keer gearresteerd door FSB-medewerkers die u onder druk zetten om voor hen als informant te werken (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 5-16).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen dat u een aanhanger zou zijn van de zogenaamde niet-traditionele islam niet kunnen overtuigen. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw ouders niet gelovig waren en dat u zich pas op achttienjarige leeftijd bekeerd hebt tot de islam. U stelde dat u in Moskou naar verschillende moskeeën ging, maar dat u van mening was dat de personen die daar samenkwamen niet de ware islam aanhingen. Op een bepaald moment kwam u dan in contact met een zekere A. M. (...) met wie u over het geloof praatte en die dezelfde ideologie als u had (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 6,7). Toen u gevraagd werd om welke ideologie het precies ging, kon u enkel in heel vage bewoordingen zeggen dat het de islam was en dat de basis van dat geloof is dat men in één god gelooft. Vervolgens werd u gevraagd of u en uw vrienden de regels van de islam dan strikter volgden dan

andere moslims in uw land, waarop u slechts antwoordde dat u de algemene regels van de islam volgde. U herhaalde dat er maar één god is. Daarop werd u gevraagd waarin uw geloofsovertuiging dan precies verschilde van de gebruiken of gedragingen van andere moslims in Rusland. U antwoordde opnieuw in wel heel vage en algemene bewoordingen dat de andere moslims zich niet houden aan de regel om één god te aanbidden, dat ze ook buigen voor vrienden, dat ze dingen verzinnen die niet bestaan in de islam, dat ze niet oprecht zijn tegenover God en niet bang zijn voor hem (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 6). Uiteindelijk stelde u dat de andere moslims de officieel erkende islam aanhangen die het soefisme wordt genoemd en dat u zelf het soennisme aanhangt. Behalve dat u zich dan aan de soenna houdt, kon u uw geloofsovertuiging niet verder toelichten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 8). Toen u later tijdens het persoonlijk onderhoud nog een keer gevraagd werd naar de concrete verschillen tussen soefisten en uw geloofsovertuiging, kon u dit niet verduidelijken. U herhaalde enkel dat u de soenna volgt en dat er maar één god is. U stelde verder in algemene bewoordingen dat soefisten verdwaald zijn in het geloof, dat de basis van het islamitisch geloof is dat er maar één god is, en dat het geloof vanuit je hart moet komen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 17). Toen u op een ander moment tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd wat onder de benaming wahabisme verstaan wordt, verklaarde u dat alle personen die niet het soefisme aanhangen door de autoriteiten als wahabieten worden beschouwd en vervolging riskeren. U stelde echter niet te weten wat wahabisme precies betekende. U beweerde slechts dat het te maken heeft met verschillen in de houding tegenover God, maar u kon dit niet verder verduidelijken (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 9-10). Dergelijke vage en algemene verklaringen aangaande de inhoud van uw persoonlijke geloofsovertuiging zijn niet aannemelijk te noemen, zeker gezien u verklaarde boeken gelezen te hebben over het islamitisch geloof (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 7, 17), en u ook met uw vrienden vanaf 2010 tot mei of juni 2015 wekelijks over jullie geloofsopvattingen gepraat zou hebben (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 16). Bovendien zijn ook uw verklaringen waarom u, die vroeger niet gelovig was, zich op achttienjarige leeftijd opeens bekeerd hebt tot de islam, heel vaag en algemeen te noemen. Behalve dat u in de islam geïnteresseerd raakte nadat u er boeken over gelezen had, kon u dit niet verder toelichten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 7), wat weinig overtuigend overkomt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas al ernstig ondermijnd.

Verder legde u ook onaannemelijk vage en weinig overtuigende verklaringen af aangaande de wekelijkse samenkomsten met uw twee vrienden, wat toch de concrete aanleiding vormde van uw vervolgingsproblemen met de autoriteiten. Zo kon u behalve hun namen en hun beroep niet meer concrete informatie over uw vrienden geven (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 6, 7 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 18/06/2018, p. 7). Met betrekking tot uw eerste ontmoeting met A. M. (...), kon u enkel zeggen dat het toevallig gebeurde ergens in een café, maar u kon hier ook niet meer concrete informatie over geven (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 18/06/2018, p. 7). Ook toen u tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal meerdere keren gevraagd werd naar het verloop van jullie bijeenkomsten in het appartement van A. M. (...), stelde u telkens in vage bewoordingen dat jullie praatten over jullie geloofsovertuiging en over andere zaken, dat jullie samen bidden, en soms samen gingen sporten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 7 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 18/06/2018, p. 7-8). Aangezien uit uw verklaringen gebleken is dat u vanaf 2010 tot mei of juni 2015 zeker één keer per week met deze personen samenkwam (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 16), zijn dergelijke vage verklaringen toch niet aannemelijk te noemen. Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien bevatten uw verklaringen aangaande uw opeenvolgende arrestaties nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties waardoor de geloofwaardigheid ervan eveneens ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u bij uw vrijlating na uw eerste arrestatie in 2015 een telefoonnummer kreeg van een FSB-medewerker met de opdracht dat u hem na uw terugkeer in Moskou moest opbellen om verdere instructies te krijgen. U stelde dat u het telefoonnummer vervolgens weggooide op aanraden van uw vader (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 9, 12). Bij uw vrijlating na uw tweede arrestatie in juli 2017 zou de FSB-medewerker u herhaaldelijk gezegd hebben dat hij u in Moskou zelf zou opbellen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal, d.d. 26/04/2018, p. 14). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud beweerde u echter in strijd met deze laatste verklaringen dat u na uw tweede arrestatie de FSB-medewerker moest bellen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 16). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u eerder toch verklaard had dat de FSB-medewerker u na uw tweede arrestatie zelf zou opbellen, wijzigde u meteen uw verklaringen en stelde u dat de FSB u inderdaad zou opbellen (zie notities persoonlijk

onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 16). Het feit dat u na confrontatie met een tegenstrijdigheid uw verklaringen gewoon aanpast, is op zich al weinig overtuigend is. Bovendien zijn uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ook tegenstrijdig met de verklaringen die u afgelegd hebt in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. U verklaarde toen namelijk dat de FSB-medewerkers bij uw vrijlating na uw eerste arrestatie gezegd hadden dat zij u zouden opbellen. Na uw tweede arrestatie moest u hen dan zelf opbellen (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). Toen u op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, ontkende u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 16), wat geen afdoende uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Uw verklaringen in de vragenlijst zijn immers duidelijk en kunnen niet op een andere manier geïnterpreteerd worden. Bovendien werden uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen en hebt u ze ook voor akkoord ondertekend. U verklaarde bij het begin van het persoonlijk onderhoud ook dat, behalve het feit dat u gevraagd had om te benadrukken dat de reden van uw vertrek de bedreiging van uw leven was en dat u in 2015 niet meer op hetzelfde adres woonde als uw familie, verder alles correct genoteerd werd op de Dienst Vreemdelingenzaken. U stelde geen andere opmerkingen te hebben over het verloop van het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 2, 5).

Tenslotte kan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg. U verklaarde dat u met de wagen onder begeleiding van twee smokkelaars vanuit Moskou naar België gereden bent. U stelde dat deze reis twee dagen geduurd heeft en dat jullie onderweg meerdere keren gestopt zijn. U kon echter niet zeggen langs welke landen of plaatsen u gereden bent. U wist niet of u na het verlaten van de Russische Federatie ergens een grens bent overgestoken of dat er een controle gebeurde van documenten of van de wagen. U verklaarde uw internationaal paspoort voor uw vertrek aan een tussenpersoon afgegeven te hebben die uw reis zou regelen, maar u wist niet of er al dan niet een visum in uw paspoort werd aangebracht. U beweerde dat de smokkelaars met u ook geen afspraken gemaakt hadden wat u moest zeggen of doen in het geval van een identiteitscontrole (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/04/2018, p. 3-4). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland jegens hetwelk u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg ook onwaarschijnlijk dat u hierop dan niet beter voorbereid werd door de smokkelaars. Gezien deze vaststellingen aangaande het ongeloofwaardig karakter van uw reisweg ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

De door u voorgelegde documenten tenslotte zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden, maar ze brengen verder geen informatie aan die uw beweerde vervolgingsproblemen kan staven.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene beginselen

van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel". Zij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De motiveringsplicht behelst daarbij, in tegenstelling met wat verzoekende partij in het voorliggende verzoekschrift laat uitschijnen, geenszins de verplichting in hoofde van verwerende partij om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen die in het voordeel, dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming spelen, in de bestreden beslissing op te nemen.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij zich in haar verweer bijna uitsluitend beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het desbetreffend fragmentarisch citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud – gegevens die door verwerende partij in overweging werden genomen – doch wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij enkel in het nadeel van haar tewerk is gegaan, stelt de Raad echter vast dat verzoekende partij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij het ongeloofwaardig bevinden van haar religieuze ideologische aanhangigheid tracht te weerleggen door de loutere stelling dat haar toelichting aangaande de verschillen tussen het soefisme en het wahabisme ruimschoots moet volstaan en van haar niet kan worden verwacht dat zij een Koran-expert is, oordeelt de Raad dat verzoekende partij met voormeld betoog geen concrete afbreuk doet aan de door verwerende partij vastgestelde uitermate vage verklaringen van verzoekende partij over haar eigen religieuze ideologie, over hoe deze afwijkt van de in Rusland aanvaarde islam-beleving en over hoe zij hierdoor herkenbaar in beeld komt als afwijkend. De door verwerende partij in de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Bovendien blijkt nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat van verzoekende partij detaillistische Koran-kennis wordt verwacht, doch mag worden aangenomen dat verzoekende partij die, zoals zij in het verzoekschrift wederom aangeeft, sinds 2010 deel uitmaakte van een religieuze gemeenschap die een strikte interpretatie van de islam belijdt, weet in welke mate en op welke concrete religieuze punten deze afwijkt van de algemeen aanvaarde islam-beleving, reden waarom zij als gemeenschap zouden worden gevisieerd. Tot slot wijst de Raad erop dat het betoog dat *“haar toelichting aangaande de verschillen tussen het soefisme en het wahabisme ruimschoots moet volstaan”* flagrant strijdig is aan haar antwoord bij het persoonlijk gehoor op de vraag: *“Wat is wahabisme?”*, meer in het bijzonder het niet te weten (administratief dossier, stuk 7, p. 9-10).

Desbetreffende motivering van verwerende partij, die reeds op fundamentele wijze doet besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat verwerende partij aanhaalt dat zij niet meer informatie wist te geven over A. M., dat het wel correct is dat zij hem in een café had ontmoet en dat de dossierbeheerder dan maar meer vragen had moeten stellen, stelt de Raad vast dat verwerende partij wel degelijk een poging deed verder door te vragen over deze persoon: *“Wat voor iemand was A. M. (...)?”* en oordeelt de Raad dat het getuigt van een grove vaagheid wanneer men gedurende jaren met deze persoon optrekt, elkaar minstens eenmaal per week ziet en samen sport, men niet verder komt dan te stellen: *“Hij hield zich aan dezelfde ideologie als ik”* (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2018, p. 7). Ook de vaststelling van de niet doorleefde verklaringen betreffende de wekelijkse samenkomsten in het appartement van A. M. wordt met voormeld betoog niet weerlegd. Desbetreffende vaagheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7. De loutere stelling van verzoekende partij aangaande de tegenstrijdigheid over de vraag of zij zelf de FSB diende te bellen dan wel of zij door de FSB zou worden opgebeld, dat dit in hoofde van verwerende partij spijkers op laag water zoeken is, betreft geen concrete weerlegging van deze essentiële tegenstrijdigheid aangaande een wezenlijk element in haar asielrelaas die terecht op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit relaas onderuit haalt.

2.2.8. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij gevolgde reisweg en vluchtroute beperkt verzoekende partij zich *in concreto* te stellen dat het niet is omdat er steeds controles plaatsvinden dat personen die de grens met Europa op clandestiene wijze trachten over te steken ook steeds betrappt worden. Voor het overige poneert verzoekende partij in algemene bewoordingen, zonder concreet de andere argumenten van verwerende partij te trachten te weerleggen, dat haar versie inzake haar eigen vluchtroute in ieder geval niet uitgesloten is.

De Raad wijst er evenwel op dat het verweer van verzoekende partij duidelijk het resultaat is van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing daar nergens in deze beslissing door verwerende partij wordt geopperd dat het op een clandestiene wijze oversteken van de grens met Europa absoluut onmogelijk zou zijn. Verwerende partij argumenteert enkel dat aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd en dat door het quasi onbestaande zijn van uitzonderingen op deze controles er dan ook een zeer groot risico is dat men wordt onderworpen aan een individuele identiteitscontrole waardoor het bijgevolg hoogst onwaarschijnlijk is dat men hierop door de smokkelaars niet grondig wordt voorbereid. Vanuit deze wetenschap is het dan ook zeer onaannemelijk dat, niet alleen met het oog op het welslagen van deze operatie, maar ook ter beveiliging van de smokkelaar zelf, verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de geplande reisroute, van de eventueel ondergane controles en van de inhoud van het reisdocument dat voor haar was aangemaakt en dat er geen afspraken met de smokkelaar werden gemaakt. Verzoekende partij laat deze concrete vaststelling over haar onwetendheid ongemoeid. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio van Moskou waarvan zij vandaan komt, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.11. Per aangetekend schrijven van 3 januari 2019 brengt verzoekende partij twee documenten bij met vertaling naar het Nederlands, zijnde een *“Uitnodiging Verhoor nr 114 dd. 14/08/2018 op naam van verzoeker door de Politie van district Bibirevo – Stad Moskou”* en een *“Bevel tot medebrenging voor verhoor dd. 25/08/2018 op naam van verzoekers vader”*. Verzoekende partij geeft in het aangetekend schrijven zelf aan dat het fotokopieën betreffen en de originelen zich in Rusland bevinden. De Raad is echter van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 26 april en 18 juni 2018 de kans kreeg om haar redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT